

De vloek die ware liefde heet

Stephanie Garber bij Boekerij:

*Er was eens een gebroken hart
De ballade van nooit gelukkig
De vloek die ware liefde heet*

Stephanie Garber

DE VLOEK DIE WARE LIEFDE HEET

Deel 3 van de *Er was eens*-serie

Vertaald door Annick Smithers

Eerste druk september 2026

Tweede druk oktober 2026

ISBN 978-90-492-1651-1

ISBN 978-94-023-2941-4 (e-book)

ISBN 978-90-492-1296-4 (audio)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *A Curse for True Love*

Vertaling: Annick Smithers

Omslagbeeld en -ontwerp: © Hodder & Stoughton,

bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Illustratie kaart: © Virginia Allyn

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2023 by Stephanie Garber. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor iedereen die ooit op een tweede kans heeft gehoopt

De
Oude Stenen
Herberg

BESCHIKBAAR

→ EEN BED ←

De Oude Stenen Herberg

Merrywood Dorp

Merrywood Landhuis

ER WAS EENS... IN HET

Boom der
Zielen

Vervloekte Woud

de Jacht

Slot Wolf

Merrywood Bos

de Fenixboom

LUISTERRIJKE NOORDEN

DEEL 4

Nog lang en gelukkig

Evangeline

Evangeline Fox heeft altijd geloofd dat ze op een dag in een sprookje terecht zou komen. Als jong meisje zorgde ze er steevast voor dat ze aanwezig was als er een nieuwe lading kratten bij haar vaders winkel werd bezorgd. Dan bestudeerde ze elk object dat erin zat en vroeg ze zich af: *Kon dit het zijn? Kon dit het object zijn dat haar in een fantasie zou storten?*

Er was ooit een gigantisch krat bezorgd waar alleen een deurknop in had gezeten. De knop was gemaakt van een bijzondere groene edelsteen en sprankelde magisch in het licht. Evangeline was ervan overtuigd geraakt dat als ze hem aan de juiste deur zou vastmaken, ze naar een andere wereld zou worden gebracht en haar sprookje zou beginnen.

De deurknop heeft haar helaas nooit naar een bijzondere plek gebracht. Evangeline heeft de hoop echter nooit opgegeven dat ze op een dag *ergens anders* zou zijn.

Hopen, fantaseren en in magie geloven was voor Evangeline als ademen. Toch ging dat opeens moeizaam nu ze zich inderdaad *ergens anders* bevond, in de armen van een knappe jongeman die zei haar echtgenoot te zijn.

Echtgenoot. Het woord deed haar hoofd tollen. *Hoe dan?* Ze was te overweldigd om meer dan dat te vragen. Ze kon het niet eens hardop uitspreken.

Als ze niet werd vastgehouden, was Evangeline weer op de

grond gezakt. Het was allemaal te veel om in één keer te bevatten én te veel om in één keer te verliezen.

Een van de laatste dingen die ze zich herinnerde, was dat ze thuis naast haar vader zat toen hij stierf. Maar zelfs die herinnering begon aan de randjes te rafelen, alsof zijn dood een vervaagd portret was. Ze was alleen niet gewoon vervaagd, er waren ook stukken op meedogenloze wijze van weggerukt. Ze kon zich de maanden voor haar vaders dood niet duidelijk voor de geest halen, en ook niet wat er daarna allemaal was gebeurd. Ze wist niet eens meer hoe hij de koorts had opgelopen waaraan hij uiteindelijk was gestorven.

Het enige wat ze wist, was dat haar vader, net als haar moeder, weg was, en dat dat al een tijdje zo was.

‘Ik snap dat dit eng is. Ik kan me voorstellen dat je je eenzaam voelt, maar je bent niet alleen, Evangeline.’ De vreemdeling die zei dat hij haar echtgenoot was omhelsde haar steviger.

Hij was lang, zó lang dat Evangeline zich klein voelde. Hij hield haar zo stevig vast dat ze kon voelen dat hij ook beefde. Ze dacht niet dat hij zo bang was als zij, maar hij was duidelijk niet zo zelfverzekerd als hij eruitzag. ‘Je hebt mij, en er is niets wat ik niet voor je zou doen.’

‘Maar ik weet niet meer wie je bent,’ zei ze. Ze trok zich met enige tegenzin van hem los. Alles was zo overweldigend. Hij was overweldigend.

Er verscheen een diepe groef tussen de wenkbrauwen van de vreemdeling toen ze zich losmaakte. Hij antwoordde echter geduldig, met zachte en rustgevende stem zei hij: ‘Mijn naam is Apollo Acadian.’

Evangeline wachtte weer op een glimp van herkenning, een klein sprankje maar. Ze had iets vertrouwds nodig, iets om zich aan vast te klampen zodat ze niet in zou storten, en Apollo keek haar aan alsof hij dat voor haar wilde zijn. Niemand had haar ooit zo intens aangekeken.

Hij deed haar aan een held uit een sprookje denken. Breedgeschouderd, een sterke kaak, donkere, smeulende ogen en kle-

ding die beelden van schatkisten en kastelen opriep. Hij droeg een donkerrode jas met hoge kraag en gouden borduursels op de boorden en de schouders. Daaronder had hij een of ander doublet aan (althans, ze dacht dat je dat zo noemde). De mannen in Valenda, waar ze vandaan kwam, kleeadden zich heel anders.

Maar daar was ze overduidelijk niet meer. Die gedachte bracht een nieuwe golf van paniek met zich mee en haar woorden kwamen er als een stortvloed uit. 'Hoe ben ik hier gekomen? Hoe hebben we elkaar ontmoet? Waarom weet ik niet meer wie je bent?' vroeg ze.

'Je herinneringen zijn gestolen door iemand die ons uit elkaar probeert te drijven.' Er flitste iets in Apollo's bruine ogen voorbij. Ze kon echter niet zeggen of het woede of pijn was.

Evangeline wou dat ze zich hem kon herinneren. Maar hoe meer ze haar best deed, hoe slechter ze zich voelde. Haar hoofd deed pijn en haar borst voelde uitgehold, alsof ze meer dan alleen haar herinneringen was verloren. Een tel lang was de pijn zo diep en gruwelijk dat ze haar borst moest vasthouden, en ze verwachtte half dat ze daar een gerafeld gat zou voelen. Haar hart was er nog, ze voelde het kloppen. Maar een vreselijk moment lang dacht Evangeline dat dat niet de bedoeling was, dat haar hart net zo gebroken hoorde te zijn als ze zich voelde.

Toen drong het besef door, niet als een gevoel maar als een scherpe, versplinterde gedachte: ze moest iets belangrijks aan iemand vertellen.

Evangeline kon zich niet herinneren wat, maar ze had het gevoel dat haar hele wereld van dit ene ding dat ze moest delen afhing. Haar bloed begon al harder te stromen als ze eraan dacht. Ze probeerde zich te herinneren wát ze nou moest vertellen, en tegen wie. Kon het deze Apollo zijn? Kon het de reden zijn dat haar herinneringen waren gestolen?

'Waarom probeert iemand ons uit elkaar te drijven?' vroeg Evangeline.

Ze had nog meer vragen willen stellen. Ze had nog een keer

willen vragen hoe ze elkaar hadden ontmoet en hoelang ze getrouwd waren, maar Apollo leek ineens zenuwachtig.

Hij wierp een stiekeme blik over Evangelines schouder en zei toen zachtjes: 'Het ligt ingewikkeld.'

Ze volgde zijn blik naar achteren, naar de vreemde houten deur waartegen ze opgekruld zat. Aan weerszijden van de deur stonden twee stenen krijgsengelen, al zagen ze er echter uit dan standbeelden hoorden te zijn. Hun vleugels waren uitgespreid en er zaten opgedroogde bloedspetters op. Bij de aanblik ervan voelde ze weer een steek in haar borst, alsof haar lichaam het zich nog herinnerde, ook al was haar hoofd het vergeten.

'Weet je wat er hier is gebeurd?' vroeg ze.

Voor een fractie van een seconde zag ze iets op Apollo's gezicht wat er bijna uitzag als schuld, maar het kon net zo goed verdriet zijn. 'Ik beloof dat ik elke vraag die je hebt ga beantwoorden. Maar nu moeten we hier wegwezen. We moeten weg zijn voordat hij terugkomt.'

'Wie is "hij"?''

'De schoft die je geheugen heeft gewist.' Apollo pakte Evangelines hand en hield haar stevig vast terwijl hij haar snel uit de kamer met de deur en de krijgsengelen wegbracht.

De late ochtend wierp een korrelig licht op de boekenkasten met manuscripten waar strikken en kwastjes aan hingen. Ze leken zich in een oude bibliotheek te bevinden, al leken de boeken steeds nieuwer te worden naarmate ze verder liepen.

De vloer veranderde van stoffig steen in glanzend marmer, de plafonds werden steeds hoger, het licht werd feller en de manuscripten veranderden in in leer gebonden boeken. Evangeline deed nog een poging iets te vinden wat haar bekend voorkwam in de ochtendgloed, iets wat haar herinneringen zou aanwakkeren. Haar hoofd was nu helderder, maar niets was vertrouwd.

Ze was echt *ergens anders*, en blijkbaar al lang genoeg om helden en slechteriken te hebben ontmoet en zich in een strijd tussen hen te bevinden.

‘Wie was het?’ drong ze aan. ‘Degene die mijn geheugen heeft gewist?’

Apollo’s voetstappen aarzelden even. Toen liep hij weer verder, sneller dan net. ‘Ik beloof dat ik je alles zal vertellen, maar we moeten hier wegwezen –’

‘Mijn hemel!’ riep iemand.

Evangeline draaide zich om en zag een vrouw in een wit gewaad tussen de boekenkasten staan. De vrouw, een of andere bibliothecaris, dacht Evangeline, bracht een hand naar haar mond en staarde. Haar blik was vervuld van ontzag en ze kon haar grote ogen niet van Apollo afhouden.

Er liep nog een bibliothecaris de zaal in. Die hapte naar adem en viel toen direct flauw, waarbij die een stapel boeken liet vallen. De eerste bibliothecaris riep: ‘Het is een wonder!’

Er kwamen meer bibliothecarissen en geleerden tevoorschijn, en allemaal slaakten ze vergelijkbare kreten.

Evangeline dook ineen tegen Apollo aan, maar al snel waren ze omgeven. Eerst door bibliothecarissen, daarna door dienaars en hovelingen. Ten slotte ook door potige wachters in blinkende harnassen die naar binnen kwamen rennen, ongetwijfeld gelokt door al het rumoer.

De kamer waarin ze zich bevonden was op zijn minst vier verdiepingen hoog, maar terwijl ze door steeds meer onbekende mensen werden omsingeld, begon het er opeens klein en verstikkend te voelen.

‘Hij is terug...’

‘Hij leeft...’

‘Het is een wonder!’ herhaalden ze allemaal op eerbiedige toon terwijl de tranen op hun wangen begonnen te glinsteren.

Evangeline wist niet wat er gebeurde. Ze had het gevoel dat ze getuige was van iets wat normaal gesproken alleen in een kerk plaatsvond. Was het mogelijk dat ze met een heilige was getrouwd?

Ze keek op naar Apollo en probeerde zich zijn achternaam te herinneren. ‘Acadian,’ had hij gezegd. Ze kon zich geen enkel

verhaal over een Apollo Acadian voor de geest halen, maar die bestonden blijkbaar wel. Toen ze hem ontmoette was ze in de veronderstelling dat hij een of andere held was, maar de menigte keek hem aan alsof hij meer was dan dat.

‘Wie ben jij?’ fluisterde Evangeline.

Apollo bracht haar hand naar zijn lippen en drukte een kusje op haar knokkels waardoor er een rilling over haar rug trok. ‘Ik ben degene die ervoor gaat zorgen dat niemand je ooit nog pijn zal doen.’

Een paar mensen die dichtbij stonden slaakten een zucht toen ze die woorden hoorden.

Toen tilde Apollo zijn vrije hand op richting de bruisende menigte om hen met een universeel gebaar tot kalmte te manen.

Iedereen om hen heen werd direct stil. Sommigen vielen zelfs op hun knieën.

Het was griezelig om zo veel mensen zo snel stil te zien worden; ze leken niet eens adem te halen toen Apollo’s stem luid en duidelijk boven hun hoofd klonk.

‘Ik zie dat sommigen van jullie nauwelijks jullie ogen kunnen geloven. Maar wat jullie zien is echt. Ik leef. Wanneer jullie deze zaal verlaten, vertel iedereen dan dat prins Apollo was doodgegaan en zich uit de hel heeft moeten vechten om hier terug te komen.’

Prins. Evangeline had amper tijd om het woord en alles wat daarbij kwam kijken te laten bezinken, want zodra Apollo zijn mond had opengetrokken, had hij Evangelines hand losgelaten en snel zijn fluwelen doublet uitgedaan, en daarna zijn linnen overhemd.

Een aantal van de aanwezigen hapten geschrokken naar adem, net als Evangeline.

Apollo’s borst was feilloos, glad en zijn spieren leken wel uitgehouwen. Boven zijn hart zat een kleurrijke tatoeage van twee zwaarden die in de vorm van een hart waren gebogen, met in het midden een naam: *Evangeline*.

Tot dat moment had alles een beetje als een koortsdroom

gevoeld waaruit ze zo had kunnen ontwaken. Maar haar naam op zijn borst was permanent, in tegenstelling tot Apollo's woorden. Hij was geen vreemde. Hij kende haar goed genoeg om haar naam op zijn hart te laten markeren.

Hij draaide zich toen om en liet een nieuw beeld zien dat niet alleen haar, maar de hele menigte versted deed staan. Op Apollo's prachtige, trotse, rechte rug zat een compleet spinnenweb aan gewelddadige littekens.

'Deze littekens zijn de prijs die ik heb betaald om terug te keren!' riep hij. 'Als ik zeg dat ik mezelf uit de hel heb moeten vechten, meen ik dat. Maar ik moest terugkomen. Ik moest alle fouten die in mijn afwezigheid zijn gemaakt rechtzetten. Ik weet dat velen geloven dat mijn broer, Tiberius, mij heeft gedood, maar dat is niet zo.'

Er trok een geschrokken gefluister door de mensenmassa.

'Ik was vergiftigd door een man die ik als vriend beschouwde,' brulde Apollo. 'Lord Jacks is de man die mij heeft vermoord. Toen heeft hij de herinneringen van mijn bruid, Evangeline, gestolen. Ik zal niet rusten totdat Jacks is gevonden en hij zijn misdaden met de dood heeft bekocht!'

Evangeline

De stemmen weerkaatsten tegen de muren vol boekenkasten en de bibliotheek barstte van het lawaai. Wachters in wapenrusting zweerden de crimineel Lord Jacks te vinden, terwijl gladde hovelingen en geleerden in gewaden vragen afvuurden als een pijlenregen.

‘Hoelang leeft u alweer, Koninklijke Hoogheid?’

‘Hoe bent u uit de hel teruggekeerd, Lord prins?’

‘Waarom heeft Lord Jacks uw herinneringen gestolen?’ Deze vraag, gericht aan Evangeline, kwam van een oudere hoveling en ging gepaard met een slinkse blik.

‘Genoeg,’ onderbrak Apollo hen. ‘Ik heb niet over de verschrikkingen die mijn vrouw heeft meegemaakt verteld zodat jullie haar kunnen lastigvallen met vragen waarvan ze geen idee heeft hoe ze die moet beantwoorden. Ik deel deze informatie met jullie omdat ik wil dat Lord Jacks gevonden wordt, levend of dood. Al geef ik op dit moment de voorkeur aan dood.’

‘We zullen u niet teleurstellen!’ schreeuwden de wachters.

De boekenkasten in de bibliotheek rammelden van alle verdere verklaringen over gerechtigheid en Jacks, en ook Evangeline voelde ze tegen haar hoofd bonzen. Opeens was alles te veel: het geluid, de vragen, de golf van onbekende gezichten, Apollo’s verhaal over zijn tijd in de hel.

Er werd nog meer gezegd, maar het enige wat ze hoorde was gesuis.

Evangeline wilde zich vastklampen aan Apollo; hij was de enige die ze had in deze nieuwe werkelijkheid. Maar hij was ook een machtige prins, waardoor hij niet echt als alleen van haar voelde, maar als van iedereen. Ze was bang om hem met nog meer vragen lastig te vallen, al had ze er nog zoveel. Ze wist nog steeds niet waar ze überhaupt wás.

Vanaf waar Evangeline stond, had ze zicht op een ovaal bankje aan het raam onder een poort van boekenplanken. Het raam leek van bleekblauw glas en buiten stonden volle groene naaldbomen die zo hoog waren als torens en met een laagje sneeuw bedekt waren. Het sneeuwde zelden in Valenda en al helemaal nooit zoals hier. De wereld leek wel een taart met klodders dik, wit glazuur van sneeuw.

Het was haar al opgevallen dat de mode hier ook anders was. De wachters leken op ridders uit oude verhalen en de hovelingen droegen formele kleding, vergelijkbaar met die van Apollo. De mannen droegen doubletten terwijl de vrouwen elegante, fluwelen jurken aanhadden met offshouder mouwen en lijfjes versierd met brokaten riemen of parelsnoeren.

Evangeline had nog nooit mensen gezien die zo gekleed waren, maar ze had wel verhalen gehoord.

Haar moeder was in het Luisterrijke Noorden geboren en zij had Evangeline talloze verhalen over dit land verteld; sprookjes die het land als de meest betoverende plek op aarde lieten klinken.

Helaas voelde Evangeline zich op dit moment verre van betoverd.

Apollo keek haar toen aan en keerde zijn rug naar de krimpende menigte om hen heen. Het zag ernaar uit dat er al mensen waren vertrokken om het nieuws te verspreiden dat prins Apollo uit de dood was opgestaan. En waarom ook niet? Evangeline had nooit eerder gehoord dat iemand uit de dood was opgestaan. Door die gedachte voelde ze zich best klein naast hem.

Er bleven slechts een paar mensen over, maar Apollo staarde

in Evangelines ogen en negeerde hen allemaal. 'Je hoeft nergens bang voor te zijn.'

'Ik ben niet bang,' loog ze.

'Je kijkt me nu anders aan.' Toen schonk hij haar een glimlach die zo charmant was dat ze zich afvroeg hoe ze niet meteen door had gehad wat hij was.

'Je bent een prins,' piepte ze.

Apollo's grijns werd breder. 'Is dat een probleem?'

'Nee, ik... Eh...' Evangeline wilde bijna zeggen dat ze zich nooit had voorgesteld dat ze met een prins getrouwd zou zijn.

Maar dat had ze natuurlijk wel gedaan. Haar verbeelding had alleen niet zó ver gereikt. Dit ging verder dan alle pastelkleurige dromen die ze over koninklijke huizen, kastelen en verre oorden had gehad. Maar ze had het allemaal zo ingeruild om alleen maar te weten hoe ze hier was beland, hoe ze verliefd was geworden en met deze man was getrouwd, en hoe ze, want zo voelde het, een deel van haar hart was verloren.

Toen besepte ze het. In sprookjes hing er altijd een prijskaartje aan magie. Er was niets waarvoor je niet moest betalen. Burgers die in prinsessen veranderden, moesten dat altijd met iets bekopen. Opeens vroeg Evangeline zich af of ze voor alles hier had betaald met het verlies van haar herinneringen.

Had ze haar herinneringen en een deel van haar hart geruild om met Apollo te zijn? Kon ze zo dwaas zijn geweest?

Apollo's glimlach werd zachter en veranderde van plagend in geruststellend. Toen hij weer sprak, waren zijn woorden ook voorzichtiger, alsof hij deels aanvoelde wat zij voelde. Of misschien kende hij haar gewoon goed, ondanks dat zij hem niet kende. Haar naam stond wel op zijn hart getatoeëerd.

'Het komt allemaal goed,' zei hij zachtjes maar ferm. 'Ik weet dat het veel is om te verwerken. Ik zou het liefst bij je blijven, maar ik moet een paar dingen regelen. Terwijl ik dat doe, zullen mijn wachters je terugbrengen naar je suite. Ik zal mijn best doen om je niet te lang alleen te laten. Ik beloof je dat niets zo belangrijk voor me is als jij.'

Apollo gaf haar nog een kus op haar hand en een laatste blik voordat hij met grote passen wegliep, met zijn persoonlijke wachters op de hielen.

Evangeline bleef achter en voelde zich plotseling eenzaam, terwijl ze alleen maar meer brandende vragen dan antwoorden had. Als Apollo net uit de dood was opgestaan, hoe wist hij dan wat haar was overkomen? Misschien had hij het fout over die Lord Jacks die haar herinneringen had gestolen, en had Evangeline ze inderdaad dwaas genoeg geruild, waardoor ze zich afvroeg of ze ze weer kon omruilen.

Die vraag achtervolgde haar toen ze de wachters die Apollo haar had toegewezen door het kasteel achternaliep. Ze zeiden niet veel, maar ze vertelden Evangeline wel dat Apollo's kasteel Slot Wolf heette. Het is door de beroemde Wolfric Valor, de eerste koning van het Luisterrijke Noorden, gebouwd, wat haar aan alle andere Noordse verhalen van haar moeder deed denken.

In vergelijking met waar Evangeline is opgegroeid, voelde het Noorden ongelooflijk oud, alsof elke steen onder haar voeten een geheim uit een vervlogen tijdperk bewaarde.

In een van de gangen bevonden zich aan weerszijden allerlei deuren met tot in detail uitgewerkte klinken. Eentje was in de vorm van een draakje, een andere leek op feeënvleugels en dan was er nog eentje met een wolvenkop met een mooie bloemenkrans. Dit soort deurknoppen bracht haar in de verleiding om ze te openen en ze had het vermoeden dat ze misschien wel een beetje leefden, net als de bel die buiten de deur van haar vaders curiositeitenwinkel hing.

Evangeline voelde een zweem van rouw bij die gedachte, niet alleen om de bel, maar de winkel, haar ouders en alles wat ze was kwijtgeraakt. Ze werd zo door een duizelingwekkende storm overdonderd dat ze niet doorhad dat ze was gestopt met lopen tot eenwachter met een volle rode snor naar haar toe leunde en vroeg: 'Gaat het wel, Koninklijke Hoogheid? Moet een van ons u dragen?'

'O, nee hoor,' zei Evangeline, onmiddellijk gegeneerd. 'Mijn

benen doen het prima. Het is alleen zoveel allemaal. Wat is dit voor gang?’

‘Dit is de Valor-vleugel. Veel mensen denken dat dit de kamers van de Valor-kinderen waren, al weet niemand dat zeker. De deuren zitten al sinds hun dood op slot.’

Maar jij zou ons kunnen openen.

Het klonk alsof de vreemde stem van een van de deuren kwam. Evangeline keek naar beide wachters, maar geen van beiden leek het gehoord te hebben. Dus deed ze alsof ze het ook niet had gehoord. De situatie waarin Evangeline zich bevond was al lastig genoeg. Ze wilde het niet nog erger maken voor zichzelf door te zeggen dat ze stemmen van levenloze dingen hoorde komen.

Gelukkig gebeurde het niet nog een keer. Toen de wachters eindelijk voor twee versierde deuren halt hielden, zeiden die niets, ondanks dat de met juwelen bezette deurknoppen glinsterden. Ze zwaaiden slechts zachtjes open en leidden naar de meest luxe suite die Evangeline ooit had gezien.

Het was allemaal zo prachtig dat ze het niet gek had gevonden als ze een harp had horen spelen en vogels had horen zingen. Alles was van goud, glinsterde en was bedekt met bloemen. De haard, die wel twee verdiepingen hoog was, was omlijst met lelietakken en uitlopers van sterbloemen die om de bedpalen gekruld zaten. Zelfs de grote koperen badkuip die Evangeline in de badkamer zag was met bloemen bedekt. Het dampende water erin was violet en er dreven zachte witte en roze bloemblaadjes op.

Evangeline liep naar het bad toe en dipte haar vingers in het water. Alles was perfect.

Zelfs de dienstmeisjes die langskwamen om haar in bad te helpen en aan te kleden waren allemaal ontzettend lief. Er waren er ook verrassend veel, wel een tiental. Ze hadden lieve stemmen en hielpen haar met zachte hand in een jurk die zo fijn als een fluistering was.

Het was een offshouder jurk van roze tule met doorzichtige

mouwen waar donkerroze strikjes aan zaten. Er zaten ook strikken op de diepe hals van de jurk en die liepen langzaam over in kleine rozenknopjes die helemaal over het aangesloten lijfje zaten. De rok die eraan vastzat was fleurig en fladderend en viel op Evangelines tenen. Een dienstmeid maakte het compleet door Evangelines roségouden haar als een kroon te vlechten en maakte die af met een vergulde bloemenkrans.

‘U ziet er beeldig uit, Koninklijke Hoogheid, al zeg ik het zelf.’

‘Dank je wel...’

‘Martine,’ zei de dienstmeid snel om te voorkomen dat Evangeline zich in de nesten moest werken om achter haar naam te komen. ‘Ik kom oorspronkelijk ook uit het Meridiaanse Keizerrijk. De prins dacht dat het misschien zou helpen om te wennen als ik er ook zou zijn.’

‘De prins klinkt heel attent.’

‘Ik denk dat hij wat u betreft... overal aan probeert te denken.’

Martine glimlachte, maar de aarzeling in haar woorden liet Evangeline even twijfelen of Apollo misschien te mooi was om waar te zijn. Dat dit allemáál te mooi was om waar te zijn.

Toen Evangeline weer alleen was en in de spiegel keek, zag ze de reflectie van een prinses. Dit was alles wat ze had gewild.

En toch voelde ze zich geen prinses.

Ze léék een prinses, met de jurk, de prins en het kasteel, en ze voelde dat ze er niet echt bij hoorde. Ze had het gevoel dat ze alleen een kostuum droeg, dat ze in een rol was gestapt waar ze ook weer uit kon stappen, alleen kon ze nergens anders naartoe. Want ze voelde zich ook niet als het meisje dat ze was geweest, het eeuwig hoopvolle meisje dat in sprookjes, liefde op het eerste gezicht en een lang en gelukkig leven geloofde.

Als ze dat meisje was geweest, was het misschien makkelijker om dit allemaal te accepteren, om niet zo veel vragen te willen stellen.

Maar er was iets met dat meisje gebeurd. Er was iets met háár

gebeurd. En Evangeline kon er niets aan doen, maar dacht dat het meer was dan de herinneringen die ze was verloren.

Haar hart deed nog steeds pijn, alsof het gebroken was en er alleen scherpe scherven van over waren. Ze legde een hand op haar borst, alsof ze zo kon voorkomen dat er meer stukjes vanaf braken. Toen werd ze weer getroffen door het onontkoombare gevoel dat er één ding was dat belangrijker was dan alles wat ze was vergeten. Belangrijker dan wat dan ook.

Er was iets wat ze iemand moest vertellen en het was van levensbelang. Maar hoe hard ze ook haar best deed, ze kon zich niet herinneren wat het was of aan wie ze het moest vertellen.